

TOVERITAR

This Issue of the Toveritar

The State Historical Society

... as require an affirmed translation according to Act of Oct. 16th, 1917.

No. 46

PAINOS 10,302

Tiistaina, Marrask. 15 p.—Tuesday, Nov. 15th.

1921—Yhdestoista Vuosik.

Venäjän Talonpojan Typeryys

Venäjän tapahtumia seurataan koko maapallon kaikissa piireissä suurella mielenkiinnolla. Melkein yhtä mielenkiintoista on meikäläisten saada, harva se päivä, lukea sanomalehdistä, kuinka tuon maan vallastasyösty luokka, joka on suurimmaksi osaksi paennut ulkomaille, milloin milläkin maapallon kulmalla pitää kokouksiansa, suunnitellen keinoja päästäkseen nousemaan uudelleen satulaan, josta heidät niin äkkiarvaamatta pudotettiin alas.

Heille lienee vieläkin käsittämätöntä, kuinka venäläinen talonpoikakin, jonka he ovat sukupolvittain nähneet edessään kumartelevan, uskaltaa nyt niin röyhkeästi heitä vastustaa. Eiväthän he itse mielestään ole kohdelleet talonpoikaa pahemmin kuin tuo moukka ansaitsee. Jos tuo rääsyinen olento on uskaltanut tulla herransa eteen pyytämään jotakin armonsoitusta ja saanut silloin ruoskasta vasten kasvot, on se tapahtunut vain siitä syystä, että talonpoika tuntisi herransa seuraavallakin kerralla. Ja jos tilanherra antoi joskus sata ihmistä yhdestä ajokoirasta, kuten eräs Katarina II aikuinen pappi kertoo muistilmanpöytänsä, tapahtui se vain siitä syystä, että tilanherra rakasti sata kertaa enemmän tuota ajokoiraa kuin yhtä alamaistansa.

Sama pappi kertoo aatelisherra Jefimenkon käskeneen erään henkiorjan vaimonsa rinnolla imettämään kahta koiranpentua. Tästäkin armonsoituksesta olisi tuon orjan pitänyt käydyä kiittämässä herransa, joka piti hänen vaimoaan niin terveenä, että kelpasi imettämään jalorotuisia koiranpentuja, eikä ruveta napisemaan, josta oli seurauksena, että sai kärvennyksiksi jalkapohjansa tulisten hiiltien päällä kiittämättömyyden palkaksi.

Majuri Danlov, sen aikuinen aatelisherra, kertoo tädistään, armeliaasta leskirouvast, jolla oli maatila Tulan läänissä, kuinka "tämä rouva piti paljon kaalista ja lampaanlihasta ja aina kun hän söi tuota mieluokaansa, piestiin pöydän läheisyydessä ruuanlaittajatarta, joka nuo herkut valmistanut oli, sillä se lisäsi jumalisen rouvan ruokahalua." Eivät suinkaan nämäkään jatkuvat pieksäjaiset tapahtuneet rouvan mielestä siitä syystä, ettei hän olisi rakastanut keittäjäänsä. Päinvastoin tahtoi yhäkin rouva tällä armonsoituksella antaa tunnustuksen ruuan valmistamisesta ja muistuttaa keittäjätartalle että ruoka on valmistettava seuraavalla kerralla yhtä maukkaaksi.

Kävisi liian pitkäksi tämän yhteydessä luetella kaikki nekin historian toteamat armonsoitukset, joita venäläinen talonpoika on saanut tilanherroilta ja heidän orjavoudeiltaan. Siksi onkin syytä tuolla satoja vuosia vallassa olleella luokalla nyt ihmetellä, mistä talonpoika on siis suuttunut, ettei ota uskoakseen vaikka

kuinka selittäisi, ettei se kuritus jonka talonpoika on saanut, ole tapahtunut pahassa tarkoituksessa. Lienee mielenkiintoista lukea tämän yhteydessä muistuttaa mieleen muutamia tapauksia, jolloin venäläiset talonpojat ovat käsittäneet väärin herrojen hyvät tarkoitukset ja ryhtyneet kapinomaan heitä vastaan.

Jo vuodelta 1618 kerrotaan kapinasta, jolloin "aseistetut kansajoukot suurella melulla tulivat bojareja vastaan ja puhuivat sellaista, mitä eivät itsekin ymmärrä." Aleksei Mihailovitshin hallituksen aikana oli kapinoita enemmän kuin milloinkaan ennen. Prof. Platanov sanoo näistä kapinoista: "Kaikki levottomuudet puolivälissä XVII:tta vuosisataa, joiden pohjana oli väestön tyytymättömyys taloudelliseen asemaan, kihotti joukoissa vastustushalua, edistivät mielenkuohua ja vähitellen valmistivat sitä suurta kansanliikettä, joka tunnetaan Steinjka Rasinin kapinan nimellä. Tämä kapina oli suuri ja hallitukselle perin vakava ja sitäpaitsi se tuntuvasti erosi entisistä levottomuuksista. Niillä oli ollut vain pal-

kallinen luonne, mutta Rasinin kapina oli aivan yleisväkiväkunnallista laatua. Se ei ollut pelkästään taloudellisen ahdinkotilan synnyttämä mielenkuohu, vaan siinä jo selvästi ilmenee tyytymättömyys koko yhteiskuntajärjestykseen. Edellisillä liikkeillä ei ollut mitään ohjelmaa, ne olivat yksinkertaisesti tähdätty vain henkilöitä ja heidän hallinnollisia väärinkäytöksiään vastaan. Rasinin joukot, jollita tosin myöskin puuttui selvä ohjelma, taistelivat bojareja vastaan ei ainoastaan niinkuin hallinnollisia viranomaisia, vaan etupäässä niinkuin etuoikeutettua luokkaa vastaan."

Pietari I aikana tyytymättömyys yksinkertaisessa väestössä oli aivan yleinen. Kansa kutsui tsaria piinajaksi ja antikristukseksi. Vuonna 1709 syntyi kapina Astrakanissa ja kehta parissa muussakin paikassa, joiden jälkeen Donin varrella atamaani Kontraj Belovin johdolla alkoi Pietarin hallituskauden vaarallisin kapinallike.

Katarina II:n ajoilta tiedetään useita tapauksia, jolloin talonpojat nousivat kapinaan. Kostroman läänissä

kahdeksan hoviherra Vitovtavin talonpoikaa tunkeutuivat yöllä hänen taloonsa, hivuksista laahasivat herran sängystä alas lattialle, pieksivät vähin henkin ja sitten poistuivat. Vuonna 1765 Florov-Bogrevin talonpojat Tambovin läänissä tekivät häntä vastaan kapinan ja bajoittivat hänen talonsa. Kun sotamiehet tulivat kapinallisia rauhoittamaan, syntyi tappeilu, jossa heinähangolla lävistettiin upseeri ja haavoitettiin 12 sotamiestä. V. 1768 oli talonpoikaisella Donkavon piirissä Varonovin läänissä. Kuvernööri lähetti sitä asettamaan kapteeni Bolashovin ja 130 sotilasta. Heitä vastaan tuli noin 500 pyssyillä, kangella ja viikatteilla varustettua talonpoikaa. Sotamiehet ajattivat paikalleen ja kapteeni haavoitettiin niin vaarallisesti, että kahden tunnin kuluttua kuoli. Tällaisten kapinain luku kasvoi kasvamistään, kunnes vihdoin yleinen tyytymättömyys purkautui laajaksi Pugatshovin kapinaksi, jonka kukistamisessa Katarinan sotapäälliköillä oli täysi työ.

Etteivät talonpoikaiskapinat sitä seuraavana ajanjaksona valmentuneet siitä saavat muutamat numerot meidän täysin vakuutetuiksi. Nikolai I hallituksen aikana tiedetään 556 talonpoikaisella kaudella noin 41, mutta vuosina 1845—1849 172 ja vuosina 1840—1854 137. Lisääntyen luvussa mellakat kävivät samalla myös yhä vakavimmiksi laadultaan. 9 vuoden kuluessa, v. 1835—1854 olivat talonpojat murhaneet 144 tilanomistajaa, 9 vuoden aikana, 1835—1843, oli herrojen murhasta lähetetty Siperiaan pakkotyöhön 298 miestä ja 118 naisia. Epäonnistuneiden murhayritysten luku luonnollisesti oli vielä suurempi. Kas siinä rakas lukija, muutamia esimerkkejä venäläisten talonpoikain aikaisemmista typeryyksistä. Tosin he silloin vielä eivät olleet niin paatuneita, ettei heitä olisi saatu järkevillä toimenpiteillä palautetuksi pois pahalta tieltä. Niinpä Pietari I ojensi talonpoikia käskemällä polttaa kaikki ne kasakojen kylät, joissa kapina alkoi; ihmiset surmattiin eroutuksesta; suurimmat syylliset ruhjettiin eläviltä, murhattiin tai lävistettiin seipälin. Monta sataa hirsipuuta pystytettiin ja laskettiin sitten lauttojen päälle niissä ruumiineen Don virtaan myöten alas. Pienemmästäkin nuhteesta olisi ollut järkevän talonpojan huomanneen erehdyksensä ja pyytävän anteeksi.

Jokainen järkvi ihminen toki käsittää, että nuo vallasta syösty, mutta uudelleen valjaanpyrkivät tilanherrat ja kenraalit, olivat yhtä armollisia kuin Pietari I nuhdellissaan talonpoikia heidän erehdyksistään. Mutta venäläinen talonpoika on viime vuosina niin paljon typertynt, että se ei tahdo edes tunneta heitä.

Oskari.

Työläisten Venäjä

Siellä lyöty korskeat valtiijat, ja raatajilla valta on nyt, maansa missä orjen punaveri taaneret tanhuat on peitelty— Siellä nyt huimua punavaate ja siellä köyhälistön jalo aate jo on heelmänsä näyttänyt.

Neljä vuotta rakennustyötä tehneet on työläiset Venäjän, torjuen samalla taantumus yötä, käyden vastaan voimia riistäjän. Maailman historia kertoo voisi ei niin rohkeista teoista konsanaan, mainetöitä ei eteemme loisi, kuin näyttivät toverit Venäjän maan. Koko maailman riistäjajoukko voita ei kansaa, mi taiston vannoutunut... Muistavat hetkiä katkeroita, joita jokainen raataja on tuntenut...

Ei kato, ei nälkä heitä voi estää työtään jatkamasta eteenpäin. Ei, ei! heidän täytyy kestä...! Työn maailma kaikkialla puhuu näin: —Auttakaamme viimeiseen asti, kerallansa käykäämme taisteluun. Saa rohkeutta he rintoihinsa yhä uuteen vaikeaan kamppailuun. Siis toimikaamme, auttakaamme, ei pienin armomurenin, vaan täysin käsin tarjotkaamme apua tosi toverin!

H. M.